

Послѣ зловѣшното заявление на лордъ Виконсфилда за *statu quo*, или политиката та «да бѣде както е било», появи се писмото на помощникътъ на секретарьтъ по чуждестранити дѣла, М-ра Бурка, което не би могло да се напише безъ по-високо одобрение. Положителната частъ на това писмо е ништочна, нѣ отрицателната е важна. Авторътъ свидѣтелствова, че правителството съ негодование гледа на прѣстѣпленията, извършени отъ Турцити. Точно така то би могло да ни убѣждава, че гледа съ негодование на прѣстѣпленията на Робеспьера, Дантона или Нана-Сахиба. Негодование то е празднословие, ако не води камъ дѣйствиe. Това негодование, по думити на авторътъ, привело камъ протести; нѣ едни само протести, въ тоя случай, са насмѣшка. Авторътъ не казова двѣтѣ нѣшта, които трѣбоваше да каже. Първо, трѣбовало би да каже, че додѣто тия страшни жестокости не бѣдаты отвърнати и тѣхнити виновници — наказани, британското правителство ште оттегли отъ Турция нравственната и материялна поддържка, която сме ѝ оказвали прѣдъ Европа. Второ, че послѣ прѣстѣпленията, на които размѣрити са така обширни и които са така мрачни, британското правителство не може да постоанствова за поддържанието на турската администрация въ България. Ето зашто е важна отрицателната страна на това писмо. Думити на М-ра Бурка, ако се обърне внимание на врѣмето на тѣхното появлениe, са ништочни; нѣ неговото мълчание има значение на гласътъ на трѣба: то значи, че минѣлата седмица, на 27-й августъ, правителството оште нѣ бѣше измѣнило своити мисли и, като ни указова какво сме длѣжни отъ него да учаковаме, побужда народътъ на движение, което трѣбова да искупи неговата честь, компрометирана и изложена на опасностъ.

Да се крие истинний смислъ на това, което искаме отъ правителството би било непрактично, ако дори би било честно. Ний искаме измѣнение въ прието то отъ него настроение и политика. Ний искаме отъ него да уништожи и изглади това справедливо впечат-